

steren foreslaaet at formindske de faste Fradrag noget og i nogen Grad at forøge Børnefradraget.

Ogsaa i en anden Fradragsbestemmelse er der truffet ikke helt ubetydelige Forandringer, idet den højtærede Finansminister stiller det Forslag, at overfor Kommunen skal kun Kommuneskatten kunne fradrages og overfor Staten kun Statsskatten. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Wilmann, kom i sin jo ikke særdeles lange Tale dog lidt ind paa dette Punkt og nævnte, at naar man havde indført denne Bestemmelse, var det paa ingen Maade for at genere Skatteyderne, men kun for at skaffe Kommunerne Penge. Om hele dette Forhold maa jeg sige, at det er mig ret uforstaaeligt, at Politikere kan mene, at Statsbeskatning og Kommuneskatning er uden Forbindelse med hinanden. Og det er mig fuldkommen ubegribeligt, at man for Alvor kan mene, at naar Stat og Kommune tilsammen i Skat har taget hele den paagældende Mands Indtægt, der saa lige godt kan blive noget at beskatte den vedkommende af. Man siger altsaa: I Kommunerne føler man sig brøstholden over, at Staten gennem Formueskatten tager den paagældende kommunale Skatteydere Indtægt, og saa bliver der ingen Ting til Kommunen. Ja, maaske er denne Formueskatning for stor, men saa maa Borgerne i Kommunerne gennem den Indfyldelse, de har, hvis de stemmer rigtigt politisk, se at faa den lavet om og faa indført muligvis en bedre Fordeling mellem Stat og Kommune. Men at de Partier, som i alt Fald tidligere aldrig kunde faa nok af Formueskat, nu bliver saa graadige, at de, efter at de har set, at de derigennem har spist det, hvoraf Kommunerne til en vis Grad skulde leve, nu siger: Dertil tager vi intet Hensyn, nu lader vi Kommunerne spise væk uden Hensyn dertil — det er en saa brutal, ja, jeg kunde fristes til at sige umoralsk Fremgangsmaade, der ligger bag hele dette Forhold, at jeg maa vende mig imod det med den største Afsky. Man kan mene, at dette er meget stærke Ord, og jeg har ikke gjort Forsøg paa at gøre dem svagere, end at de netop akkurat kunde passere. Men jeg mener i øvrigt, at hvis dette Maal kan holdes i Retning af ikke at gøre dem for stærke, er jeg fuldkommen tilfreds; thi det, som her gøres, er saa urimeligt, at det trodsr enhver Beskrivelse.

Om den finansielle Virkning har det ærede Medlem Hr. N. Neergaard allerede udtalt sig. Der er ikke synderlig Grund til at sige meget herom, da vi sikkert alle er

enige om, at der ikke finansielt set vil ske nogen videre Forandring fra det, vi har; at der herigennem skulde vindes et blot nogenlunde klækkeligt Beløb, tror jeg, at vi fuldkommen kan se bort fra. I øvrigt bliver der ved Behandlingen af Tillægsbevillingsloven Lejlighed til at komme ind paa Statens hele finansielle Forhold, saa jeg skal ikke nu sige mere om den Ting.

Til Slut skal jeg udtale mig om det, jeg vil kalde et Spørgsmaal, som *kun* har politisk Betydning, nemlig det Forslag, der gaar ud paa, at man ved de aarlige Finanslove skulde kunne forhøje den direkte Skat. Den højtærede Finansminister kan jo kun glædes over, at jeg ofte mindes hans forskellige Ord til mig, saa han vil sikkert ikke være ked af, at jeg ved denne Lejlighed og maaske mange Gange senere kommer tilbage til hans Udtalelse om, at man ikke er tilbøjelig til at tage mig saa alvorligt, som jeg gerne selv vil tage mig. Denne Bemærkning giver mig Anledning til at sige, at jeg kan vanskeligt tænke mig, at dette Forslag, stillet af den højtærede Finansminister, virkelig er tænkt at skulle tages alvorligt. Om man vil henregne det til Tiden omkring 1. April, eller om man hellere vil bringe det i Forbindelse med Karnevalstiden, ved jeg ikke, men jeg tror ikke, at noget Menneske i denne Sal vil tage det alvorligt netop i disse Dage, da der er Kompetencestrid mellem Folketinget og Landstinget om, hvad man kan anbringe paa Finansloven. Skulde dette Forslag virkelig tages alvorligt, skulde Udtalelser fra socialdemokratiske og radikal Side, gaende ud paa, at Folketinget i Virkeligheden kan bestemme hvad som helst paa Finansloven, tages alvorligt, vil enhver kunne begribe, at hermed var den direkte Beskatning overgivet til det tilfældige Folketingsflertals mere eller mindre velvillige Behandling. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister endnu er i Besiddelse af saa megen Humor, at han selv kan se, at dette Forslag kun kan være en Spøg; men bortset fra den højtærede Finansminister kan jeg da ikke tænke mig, at nogen i denne Sal blot med Antydning af Alvor kan se paa et saadant Forslag.

Altsaa det, der var helt politisk, var sikkerlig kun en Spøg, og jeg synes i og for sig, det er en daarlig Spøg, fordi det er saa overmaade lidt begrundet. Og naar der henvises til — jeg tror baade i Ministerens Tale og i Bemærkningerne —, at man i England har en tilsvarende Bestemmelse, tror jeg at turde benægte en saadan Paastands Rigtighed, hvis denne Paastand skal